

UN ASSASSÍ. CINC SOSPITOSOS.
ALGÚ NO DIU LA VERITAT...

LA
CABANYA

NATASHA PRESTON

LA
CABANYA

NATASHA PRESTON

Fanbooks

Títol original: *The cabin*

© del text: Natasha Preston, 2016

© de la traducció: Aina Coma Dueñas, 2018

© de la imatge de la coberta: Lichtneker / Arcangel Images

© Grup Editorial 62, s.l.u., 2018

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: maig del 2018

Fotocomposició: Lozano Faisano, S. L.

ISBN: 978-84-16716-88-3

Dipòsit legal: B. 7.746-2018

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL U

Divendres, 7 d'agost

—Tens tot el que et cal, Mackenzie? —em va preguntar la mare mentre em veia entaforar la roba a la motxilla.

—Crec que sí. Però només marxem dues nits... —«Dues llargues i doloroses nits en què hauré d'aguantar en Josh».

—Recorda deixar-me l'adreça i el número de telèfon a la nevera.

—No crec que hi hagi línia telefònica, allà, però t'apuntaré l'adreça. Se suposa que hi ha cobertura de mòbil; ja t'avisaré quan hi arribi.

La mare va assentir nerviosa i em va adreçar un petit somriure.

—Mama, estaré bé.

—Passaràs el cap de setmana amb algú que no et cau bé.

—No. Passaré el cap de setmana amb l'Aaron, la Courtney, la Megan i en Kyle. És una pena que també hi sigui en Josh, però...

Si hagués pogut evitar que hi anés, ho hauria fet. Però la

cabanya era dels seus pares, així que aquesta opció era poc probable. O raonable. Ens havia proposat passar-li el cap de setmana des que s'havia acabat l'institut. L'estiu havia arribat de manera sobtada a tot el país, i l'any següent ens separaríem per anar a diferents universitats.

—Si necessites que et vinguem a buscar...

Vaig fer que no amb el cap.

—Gràcies, però no caldrà. No deixaré que ell arruïni un cap de setmana amb els meus amics. Bé, me'n vaig.

—Et deixaré a casa d'en Joshua.

—No cal, ja hi vaig caminant. —Vaig agafar la motxilla i me la vaig penjar a l'espatlla—. Ens veiem diumenge al vespre. T'estimo —vaig dir, i li vaig fer un petó a la galta.

—Jo també t'estimo, bonica. Truca si necessites res.

—D'acord.

En Josh vivia a tan sols dos minuts de casa, així que no vaig trigar gens a arribar a casa seva. Vaig tancar la reixa de la porta de l'entrada darrere meu i vaig avançar pel caminet de grava. Com que érem a principis d'agost, feia moltíssima calor i em vaig alegrar d'haver-me vestit amb pantalons curts i samarreta.

Quan vaig arribar a l'entrada de la casa, tothom ja hi era, carregant els cotxes amb bosses de viatge. Marxàvem només dues nits, però la Courtney i la Megan semblava que haguessin portat roba per a una setmana sencera!

—Kenz! —va cridar la Courtney mentre corria cap a mi. La cua pèl-roja li ballava al vent i els ulls verds li brillaven de l'emoció. Era l'única persona realment contenta de fer aquell viatge.

Amb un gran sospir, vaig apartar de la ment qualsevol ombra de dubte que em quedés sobre el cap de setmana fora i vaig somriure.

—Ei, Court! Què, ja està tothom preparat i a punt? —vaig preguntar.

—Gairebé. En Josh tornarà aviat —va respondre amb un somriure ximplet—. No facis aquesta cara —va afegir quan va veure la meva ganyota.

«Merda, m'ha vist».

—Perdó, no pretenia... Està molt bé per part seva que ens hagi convidat a la cabanya de la seva família.

La Courtney va respondre amb un somriure a la meva penosa disculpa.

—Ell vol que tot torni a ser com abans.

Tenia una màquina del temps per poder tornar enrere i retirar totes les coses horribles que havia dit sobre els meus amics? Podia esborrar el que m'havia fet? El que encara em feia? Podia ser que en Josh volgués arreglar el passat —si és que realment ens empassàvem que els seus sentiments eren reals—, però no el perdonàriem tan fàcilment. Algunes ferides són difícils de curar, i jo no podia perdonar algú que ni es penedia del que havia fet ni pensava canviar d'actitud. La Courtney ja l'havia perdonat, és clar, però li era complicat veure quin tros de desgraciat era el seu nòvio.

Vaig alçar una cella.

—Mackenzie, sisplau —va dir mentre s'apartava el serrell de la cara—. Ho intenta. I significaria molt per a mi que tu també ho fessis.

Vaig renegar i, encongint-me d'espatlles, vaig respondre:

—Està bé. Seré amable.

«Són només dues nits. Pots fer-ho».

—Tots ho serem —va afegir la Megan, que venia cap a nosaltres—. Oi que sí, nois?

L'Aaron i en Kyle van assentir, acceptant aparcar les seves diferències, almenys durant el cap de setmana.

—I on és en Josh? —vaig preguntar.

—Recollint el seu germà. —La Courtney va girar els ulls en blanc—. En Blake el volia tornar a veure i en Josh l'ha convidat a venir aquest matí. Tècnicament, la cabanya també és seva, així que no l'hi podem impedir.

—Ah... —vaig murmurar, sense saber ben bé com reaccionar al fet que se'ns unís un estrany. No coneixíem en Blake, però si s'assemblava mínimament al seu germà, el cap de setmana seria un malson—. O sigui que el germà desconegut també ens acompanya.

«Genial, aquest viatge pinta cada cop millor».

Havia vist en Blake en un parell d'ocasions, quan els seus pares feien un intercanvi de nens, però mai hi havia parlat. Ell havia anat a viure amb el seu pare quan la parella es va divorciar, i en Josh s'havia quedat amb la mare. Els dos nens no van passar gaire temps junts quan eren petits, cosa que segurament repercutia favorablement en en Blake.

La Courtney es va enretirar el serrell de la cara. Sempre l'hi tapava, no entenia per què no se'l tallava més curt.

—No és un desconegut.

Gairebé no es veien mai; d'això, jo no en diria conèixer algú.

—Per què s'apunta a la festa d'en Josh? —vaig preguntar.

—Potser se sent sol... —va suggerir en Kyle posant una cara trista.

—No, només vol passar temps amb el seu germà. Tots dos ho volen —va respondre la Courtney mentre es repenjava al cotxe de l'Aaron.

Si en Blake era remotament semblant a en Josh, segur que jo tornaria a casa abans del previst. No volia ni tan sols respirar el mateix aire que en Josh, així que en el fons esperava que en Blake també fos un idiota i així tindria una excusa per marxar i no ferir els sentiments de la Courtney.

L'aire calent va fer voleiar uns blens dels meus cabells castanys i llargs sobre la cara. Me'ls vaig apartar just a temps de veure com s'aturava davant meu un Mitsubishi Warrior negre metal·litzat, l'únic cotxe que podia reconèixer sense llegir-ne el logo perquè era el preferit d'en Kyle.

«Ja hi som tots».

En Josh era al seient del copilot i el seu germà conduïa. Tots dos tenien els cabells del mateix to castany i els ulls blaus, però, a part d'aquest detall, eren totalment diferents. En Josh, definitivament, no havia heretat la bellesa familiar. Per sort per a en Blake, havia robat tot l'atractiu genètic i no li havia deixat res al seu germà petit.

Vaig apartar la mirada i vaig dirigir-me al cotxe de l'Aaron, per allunyar-me tant com pogués d'en Josh. Fins i tot veure-li la cara em feia venir ganes d'estomacar-lo, especialment per tot el que m'havia exigit. La Courtney era una noia llesta, però quan es tractava del seu nòvio, semblava curta de gambals.

En Josh va sortir del cotxe.

—Ei, gent. Recordeu el meu germà Blake?

—Nop, però hola —va respondre la Megan amb un cop de cap.

En Blake va caminar davant del capó i s'hi va repenjar des preocupadament, com si estigués avorrit.

—Hola —va dir amb un altre cop de cap.

Portava unes botes negres robustes, texans foscos i una ja-

queta negra, que li conferien un aspecte misteriós i un punt perillós. Els cabells foscos li quedaven esbullats, i sortien en totes direccions, com si li importés un rave el seu aspecte (i vaig pensar que segurament era així). Amb els ulls blaus brillants ens va mirar a tots, un per un.

La seva mirada era intensa, com si ho pogués veure tot a través de la gent, però jo no volia que veiés res de mi.

—Vinga, marxem —vaig dir mentre obria la porta del cotxe i hi entrava. Com més aviat arribéssim, més aviat podríem marxar. Ostres, ja sonava com els meus pares la nit de Reis quan intentaven que me n'anés a dormir abans de la mitjanit.

Com a mínim passaria dues nits amb els meus amics, sense cap adult al voltant. Això era, sens dubte, un al·licient poderós.

—Eeh, Mackenzie, tu véns amb mi al cotxe —va dir la Courtney.

—Què? —L'ànima em va caure als peus; sabia què significava allò.

Ella va avançar un parell de passes i es va repenjar al cotxe perquè poguéssim parlar en privat.

—Vine al cotxe amb mi, en Josh i en Blake.

—Ni parlar-ne —vaig fer.

—Sisplau... Mira, ja sé que estàs cabrejada amb ell, i entenc per què, però podries intentar-ho? Crec de debò que necessiteu passar temps junts per solucionar-ho, i el viatge en cotxe hi ajudaria.

—No ho necessitem, Court.

—Aquest cap de setmana serà una merda si estàs tot el dia cabrejada amb ell.

Vaig arrufar el front. No era l'única que no suportava en Josh, així doncs per què era l'única que havia de fer un esforç extra per obligació?

—El seu germà és raret —vaig murmurar per veure si això la feia canviar de parer.

—En Blake no és perillós.

M'havia quedat sense excuses. Enfonsada en la derrota, vaig respondre-li:

—Està bé. Però si em molesten els seus habituals comentaris estúpids canviaré de cotxe.

—D'acord, d'acord. Gràcies —va respondre ella alçant les mans en senyal de rendició.

—Agafem el cotxe d'en Blake, llavors?

—Sí, suposo que han decidit portar el seu cotxe en lloc del d'en Josh. I puc entendre la raó. —A la Courtney li agradaven els cotxes; en coneixia els diferents tipus i models. Jo no hauria sabut ni tan sols si li passava res d'anormal a un vehicle, si no és que li queia el motor a terra.

—Condueix en Blake?

—Suposo que sí; és el seu cotxe. —Va encongir-se d'espatlles, mirant en Josh amb tant d'amor que em van venir ganes de sacsejar-la per fer-la entrar en raó.

—Em demano copilot! —vaig fer. Si havia de seure al mateix cotxe que ell, com a mínim no ho faria al costat. Era conscient que em comportava com una criatura, però m'era igual. En Josh s'havia passat de la ratlla, i jo no el perdonaria fàcilment. En realitat s'havia passat d'un milió de ratlles.

Vaig asseure'm al lloc del copilot abans que en Josh pogués dir-hi o fer-hi res. Se'n podia anar a la merda, si pensava que mouria un pèl. En Blake va fer un somriure un xic forçat i va

arrencar el motor. No desprenia seguretat en si mateix, però semblava que no li importava el que pensessin els altres.

—Jo també vull venir al vostre cotxe —va dir en Kyle.

—Tu vas amb l'Aaron i la Megan —va respondre la Courtney entretancant els ulls.

—Hi ha espai per a un més, no?

—Kyle, cinc persones en un cotxe i dues en un altre és una estupidesa. Ningú no vol estar entatxonat al seient del darrere.

—Oh, sisplau, Kyle, vés-te'n al puto cotxe de l'Aaron —va intervenir en Josh, i li va donar una empenta—. Torracollons patètic...

Vaig serrar les dents. De debò que importava tant en quin cotxe anés? La resposta era, òbviament, que no.

En Blake i jo no ens coneixíem gaire, així que mentre esperàvem que la Courtney i en Josh entressin al cotxe es va fer un silenci incòmode entre nosaltres. Vaig mossegar-me la part interna de la galta i vaig jugar amb els dits de la mà. «Digues-li alguna cosa». Mai havíem parlat. Però això canviaria al cap de poc temps. Teníem un recorregut de quaranta-cinc minuts fins a arribar a un indret remot del Districte dels Llacs.

—Per què odies en Josh? —va preguntar.

Em va sorprendre la seva franquesa. No era cap secret que en Josh no m'agradava, però no esperava que el seu germà m'ho preguntés directament.

—Mmm... perquè és idiota del cul.

En Blake va alçar una cella i va arrufar els llavis. Finalment, va assentir.

—Sí. Entesos.

—No us veieu gaire, oi?

—No gaire. Quan érem petits els meus pares no es posa-

ven d'acord ni per planificar les nostres trobades. La majoria de les vegades, quan finalment s'hi posaven, ens intercanviaven durant un dia o dos. Crec que puc comptar amb la mà el nombre de vegades que he vist la meua mare els darrers dotze anys.

Se'm va encongir el cor. No podia ni imaginar-me com es devia haver sentit de petit. Devia trobar a faltar la seva mare. A mi, segur que m'hauria passat; la mare era la persona a qui acudia quan tenia qualsevol problema (bé, gairebé).

—Que trist.

Va arronsar les espatlles.

—A vegades les coses van així.

—Sí, però... —Vaig negar amb el cap. No podia imaginar-me no veure la mare cada dia, encara que de vegades em fes tornar boja. En Blake devia pensar que la seva mare l'havia abandonat, si mai no va fer l'esforç d'estar amb ell. Potser en Josh se sentia igual amb el seu pare? Uau, en Josh i sentiments profunds... Se'm feia estrany de creure. Tot el que havia pogut conèixer del seu caràcter era superficial i egoista.

En Josh i la Courtney van pujar al cotxe, i jo vaig tancar la boca. L'ambient es va tornar tens, com sempre que en Josh rondava per allà. Ell sabia que jo no volia que sortís amb la Courtney després de totes les coses horribles que havia dit de les nostres amigues Tilly i Gigi. Estava contentíssim que la Courtney no hagués tallat amb ell tot i haver tractat les seves amigues com una merda. Cabró.

—Oh, no em fa res que seguis al davant amb el meu germà, Mackenzie —va fer en Josh amb ironia quan va pujar al seient del darrere.

Vaig tancar els punys amb força. «No li segueixis el joc».

—És el meu cotxe, tio, i prefereixo tenir al costat una cara

bonica que no la teva, que no en té res, de maca —va respondre en Blake.

Amb un somriure, vaig agafar la bossa de piruletes que duia i li'n vaig oferir una a en Blake. Segurament m'hauria d'haver molestat que m'anomenés «cara bonica», però tenia més rellevància que hagués dit que en Josh tenia una cara lletja. En Blake va agafar una piruleta de taronja (el meu sabor preferit) i em va picar l'ullet.

—No les penses compartir, Mackenzie? —va preguntar en Josh.

Vaig fer un sospir profund per resistir la temptació de clavar-li el pal de la piruleta a l'ull.

—Oi tant! —vaig respondre, i li vaig apropar la bossa. En va agafar dues, segurament per molestar-me, però no vaig dir res.

—Vinga, sisplau, porteu-vos tots bé —va demanar la Courtney—. Aquest cap de setmana sense pares serà èpic. Podeu fer les paus?

—Ja saps que jo no tinc cap problema amb ningú, nena —va dir en Josh.

—El que tu diguis —vaig murmurar per a mi mentre serrava la mandíbula.

Vaig observar en Blake mentre conduïa. Anava movent els ulls, de vegades em mirava, però no deia res. Vaig adonar-me que volia coneixe'l més, però no sabia ben bé per què, ja que després del cap de setmana tornaria a casa seva i jo no el veuria mai més. Tot i això, en Blake era guapíssim, i m'hi sentia atreta.

Vam conduir fins a la cabanya sense arribar a les mans; estava molt contenta de com havia mantingut el control sobre mi mateixa (de moment). La Courtney va apaivagar en Josh fent-

lo escoltar música i flirtejant amb ell. Desitjava que obrís els ulls i s'adonés de com era realment el seu nòvio. M'asseguraria de tenir un seient a primera fila quan la Court l'enviés a pastar fang.

—És aquí? —vaig preguntar quan vaig veure a través de la finestra una cabanya enorme, de dos pisos d'alçària. Hi devien caber fàcilment deu persones, allà dins!

—Què t'esperaves? El Ritz? —va preguntar en Blake amb un somriure murri, i va apagar el motor.

—És increïble, no me la imaginava tan gran!

—Fa tres anys hauria fet una insinuació sexual arran d'aquesta frase —va dir ell.

—Però ara ja ets un noi gran, oi?

—No, però quan vaig veure en Josh que intentava actuar com un adult em vaig adonar de com d'estúpids sonen aquests comentaris.

Vaig somriure-li i vaig baixar del cotxe. M'agradava en Blake i la seva cara, que feia mal de mirar de tan atractiva com era. Potser, al cap i a la fi, el cap de setmana no seria tan terrible. En Kyle i l'Aaron van descarregar les motxilles del portaequipatge i les van apilar a terra. Mig camí fet. En Kyle va agafar el mòbil i va començar a gravar, com de costum: volia dedicar-se al món del cinema i hi tenia força traça.

—Somriu, Kenz —va dir, enfocant en la meva direcció.

Vaig treure-li la llengua i l'Aaron va fer un gest obscè.

—Que bonic, Aaron —va fer en Kyle amb sarcasme.

La Megan mirava fascinada la casa. Les frondoses i descuidades plantes i els marcs desgastats de les finestres indicaven que feia temps que no hi anava ningú. En Josh i la Courtney hi havien anat el cap de setmana anterior a preparar-ho tot, però només n'havien netejat l'interior.

La cabanya es trobava al bell mig d'una clariana, rodejada per boscos als costats i al darrere i amb un preciós llac al davant. El paisatge era magnífic. No entenia per què la família d'en Josh no hi anava més sovint.

—Content de tornar-hi? —vaig demanar a en Blake mentre entràvem a pas de tortuga per la porta. Arrossegava els peus com si no hagués volgut venir.

Va encongir-se d'espatlles i va grunyar:

—Només he vingut per la beguda.

«És clar que sí», vaig pensar.

En Josh va obrir el pany amb la clau i es va girar cap a nosaltres. En Kyle va girar els ulls en blanc perquè sospitava el que vindria a continuació, i jo vaig mirar de no riure. Als nostres divuit anys (i els que tinguéssim en Blake), hauríem de sentir les normes tant sí com no.

—La Courtney i jo vam treballar de valent per posar-ho tot a punt, així que us agrairia que respectéssiu la casa i no ho deixéssiu tot com una cort de porcs.

Em vaig mossegar la llengua. Que prepotent. No destrossaríem la cabanya i ho sabia. La Courtney es va quedar darrere seu, com si fos la senyora de la casa, tots dos acaparant tota l'atenció. Em queia molt bé aquesta noia, però realment necessitava que algú li fumés un mastegot per fer-la entrar en raó.

En Josh va obrir la porta i va entrar per davant de la Courtney, les bones maneres a prendre vent! I a la Courtney ni tan sols li importava; el seguia com un gos falder.

—Portaré les altres bosses —va dir l'Aaron mentre tornava a l'entrada.

Vaig entrar a la casa i vaig quedar bocabadada. Uau!

La cabanya era preciosa, encara que antiquada. La vista del

llac des de la sala era per morir-se. En aquell moment, el sol es reflectia a la superfície de l'aigua i la feia brillar. Hi havia una llar tan gran que hi hauria cabut dreta.

En Kyle va passar-me pel darrere gravant-ho tot amb el mòbil.

—Vaig a explorar una mica, algú m'hi acompanya? —va preguntar la Megan saltant de l'emoció com si fos una nena. La seva curta cabellera estil bob amb prou feines es va moure, però. Ja havia deixat la seva bossa al peu de l'escala, i això era el màxim que es podria obtenir d'ella en termes de desempaquetar equipatges.

Vaig passar una caixa de cerveses a la Courtney, que estava organitzant la beguda i el menjar a la cuina.

—No em ve gaire de gust perdre'm al bosc, gràcies —vaig respondre.

—Jo sí que vinc —va fer l'Aaron, i va deixar caure un munt de motxilles a terra. Abans que ningú pogués aturar-lo perquè ajudés a recollir-ho, ja havia travessat la porta i s'endinsava al bosc. El sol del migdia va posar-se als seus cabells rossos i blancs i els va fer brillar. Tots dos semblaven feliços de sortir d'allà dins, i jo també volia intentar escapolar-me.

—A explorar, diu... —va comentar en Kyle, movent el cap i mirant-los mentre abaixava el telèfon. A l'altra mà duia un paquet de sis cerveses—. Bojos! Ei, Blake, on vols que deixi les birres, col·lega?

—Al forn —va respondre en Blake amb sarcasme.

Vaig intentar contenir un somriure, però amb poc èxit. No sabia què hi feia aquí en Blake, no semblava que tingués gaire bona relació amb en Josh, ni tampoc s'hi esforçava gaire.

La boca d'en Kyle va apuntar un somriure, i el coneixia

prou bé per saber que estava lluitant per no respondre res, però, finalment, va callar i va girar cua. En Kyle era molt sensible i mai no es prenia bé que es fotessin d'ell.

Així que en Blake i jo ens vam quedar sols al menjador. Altre cop sols. Vaig mossegar-me el llavi; no sabia què dir. «Hauria de dir alguna cosa?». El silenci era incòmode, però no semblava que el molestés en absolut. No semblava que res l'afectés. En Blake era distant i tranquil, gairebé semblava un robot. Però jo no era tan innocent per creure que no li importava res.

—Hi venies gaire per aquí, de petit? —vaig preguntar per trencar el silenci.

Em va mirar per sobre l'espatlla, mig rient.

—M'estàs preguntant si hi vinc gaire sovint?

—No, preguntava si hi venies de petit. —Hi havia una gran diferència de matís.

En Blake es va girar per quedar completament de cara a mi. No sé si ho va fer per intimidar-me, però ho va aconseguir. Tenia un punt d'arrogància, però sense arribar a ser tan repel·lent com en Josh.

—Hi veníem molt abans que els pares se separessin. Després del divorci la casa va quedar buida. Fins avui.

—Em sap greu... —No sabia què dir-li.

—Per què? Les persones es divorcien constantment.

Abans que jo pogués dir res més, ell va sortir fora. Definitivament, tenia moltes més inquietuds a dins del que volia mostrar.

—Una birra, Kenz? —va preguntar en Kyle darrere meu.

Vaig girar-me i vaig somriure-li, nerviosa.

—Saps que són les onze del matí, oi?

—Sí —va respondre, i va inclinar el cap, esperant una explicació més detallada.

Vaig somriure un altre cop i vaig acceptar-li la cervesa.

—Vinga, va.

Vam seure al sofà mentre la Courtney i en Josh feinejaven a la cuina.

—Creus que hauríem d'ajudar-los? —vaig preguntar.

—Ja els ho he proposat. Però ja saps com és en Josh...

Un obsessiu del control. No ho hauríem fet com ell hauria volgut. Quantes maneres possibles hi ha de col·locar el menjar en un armari? Això era casa seva, però, i ja ens havia deixat clar que n'érem únicament els convidats.

—Necessitaré molt d'alcohol per aguantar aquest cap de setmana —vaig confessar.

Havia promès als meus pares que no beuria, òbviament, però no hi havia cap adult que ens pogués vigilar i en trauríem profit. Pensaven que ens banyaríem al llac, cuinaríem i menjaríem núvols de sucre al voltant d'una foguera. Tot això ho faríem, no era una mentida absoluta, però també hi hauria alcohol.

—Doncs que no falti la beguda! —va dir assentint en Kyle mentre alçava la seva ampolleta per brindar. Vaig xocar la meva contra la seva i vaig fer un glop de cervesa.

Quan estàvem a punt d'acabar les nostres mitjanes, va arribar la resta del grup.

—Uau! Això sembla divertit —va fer l'Aaron mirant les ampolles d'alcohol repartides sobre la tauleta de la sala.

—Sí, hem pensat que seria millor tenir-les sempre a mà. Salut! —vaig exclamar, i vaig alçar l'ampolla, ara mig buida.

—D'acord, si ho fem, fem-ho bé. M'apunto a emborratxar-me —va fer l'Aaron, i va agafar una ampolla de vodka Absolut—. Tothom n'ha de beure, no s'hi val fer-se enrere! Josh, porta els gotets, home!

Vaig somriure d'orella a orella. No era gaire bona bevedora, sobretot des de l'últim cop, des de l'accident, però per una nit volia ser immadura i estúpida i passar-m'ho bé.

—Eeeh..., nois, no vull que ningú poti a casa meva —va exclamar en Josh en el seu irritant to de superioritat.

De cop, vaig sentir la infantil necessitat de beure fins a vomitar. Qualsevol cosa que en Josh proposés, jo volia fer el contrari. No obstant això, sabia que allò era perillós. Sabia que no en seria capaç (i no era tan estúpida per fer-ho), però mare meva si m'hauria agradat!

—Pren-t'ho amb calma, col·lega, que tots volem passar un bon cap de setmana —va respondre en Kyle.

—Estic molt relaxat —va fer en Josh amb les dents serrades, prement la mandíbula. No li agradava que ningú el qüestionés.

L'Aaron va alçar un gotet que acabava d'omplir a la salut d'en Josh i se'l va beure d'un glop. Era la seva petita venjança. Jo vaig somriure i el vaig imitar. I llavors me'n vaig penedir, perquè en Josh va alçar una cella i en aquell moment vaig saber exactament què estava pensant.

I no dubtaria a obrir la seva bocota. Però abans que pogués dir res, l'Aaron va parlar:

—Un brindis —va dir, aquest cop amb una birra a la mà— per un cap de setmana de por!

Tots vam alçar les begudes i vam fer a l'uníson:

—Per un cap de setmana de por!